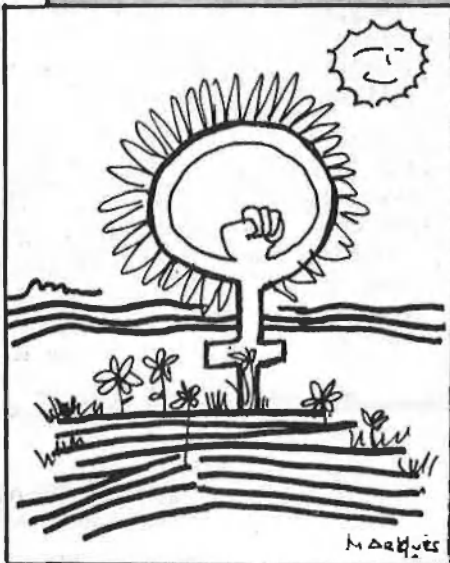

Amb la rosa al puny

No. Aquesta «Llunària» no va dedicada al Congrés del PSOE. Ni tan sols faré cap ironia respecte als motius per què no en parle. Aquesta setmana us ofereixo, fresquíssim, un fragment de les meues memòries. Aprofite l'avinentsa per a anunciar que mai no escriuré les meues memòries d'orador nòmada, perquè sovint resultarien inventaris

d'amors impossibles, i, els amors impossibles, sols els tracte narrativament.

Bé. La història és aquesta: si la passada setmana hagués estat jo

atropellat per un cotxe a Sevilla, la nota necrològica hauria estat: «Mori disfressat de dona andalusa i amb la rosa al puny.»

La mar de Sevilla

Sevilla no té mar. És una llàstima. Més encara, és una defensa del viatger. Quan arribes de la ciutat destruïda, de l'horta encimentada, del Far de Cullera convertit en Fal·lus del Capital Immobiliari, et cal dir alguna cosa per reprimir la virulència de l'enveja. «Però no teniu mar, ¿eh?»

Els sevillans et diuen que la tenen prop, la mar. En realitat la tenen a la mateixa distància en automòbil que del Grau a Castelló a la pata coixa. Però és igual. La mar de Sevilla és el seu immens oceà casolà de carrers, carrerons, placetes. El nucli antic més gran, potser, d'Europa.

O siga que qualsevol excusa per anar a Sevilla és bona.

Enmig d'una batalla al safareig

L'excusa era, en aquest cas, donar una conferència sobre les

imatges masculines sobre la dona. La invitació venia de la Direcció General de Serveis Socials de la Junta d'Andalusia. Concertada amb presses i per telèfon, tan sols sabia jo que també hi parlava Gisèle Halimi, un mite personal per a qui, com en el meu cas, va iniciar el seu compromís polític amb la solidaritat envers el FLN algerià.

El problema fou que aquestes conferències tenien l'exageradíssim nom de «Primera Setmana de la Mujer Andaluza». La constatació dels grups feministes fou aleshores lògica. En un comunicat assenyalaven que la dona andalusa èrem: un valencià, una francesa, un granadí, una madrilenya, una argentina, una danesa i un petit grupet de dones andaluses. I que, a més, tothom era del PSOE, o pròxim.

Personalment, vaig ser tractat molt bé per ambdós bàndols. Les organitzadores de la Junta prengueren bé que em solidaritzàs amb la contestació, i que aclarís que jo en matèria política més aviat acampava per verdes prades amb flors lilàs i altres colors del roig i signes d'interrogació.

El problema era, però, el relatiu absurd d'aquesta batalla al safareig (escric deliberadament, reivindicativament, safareig). Per a ecologistes, com per a feministes, ens cal trobar un punt en què la presència a l'administració no signifiqui coartada, i la contestació no siga mera —tot i que justificada— rabieta.

Josep Vicent Marqués

... el vostre llibre del Nadal de 1984
«FOTOBIOGRAFIA / MANUEL SANCHIS GUARNER»